

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

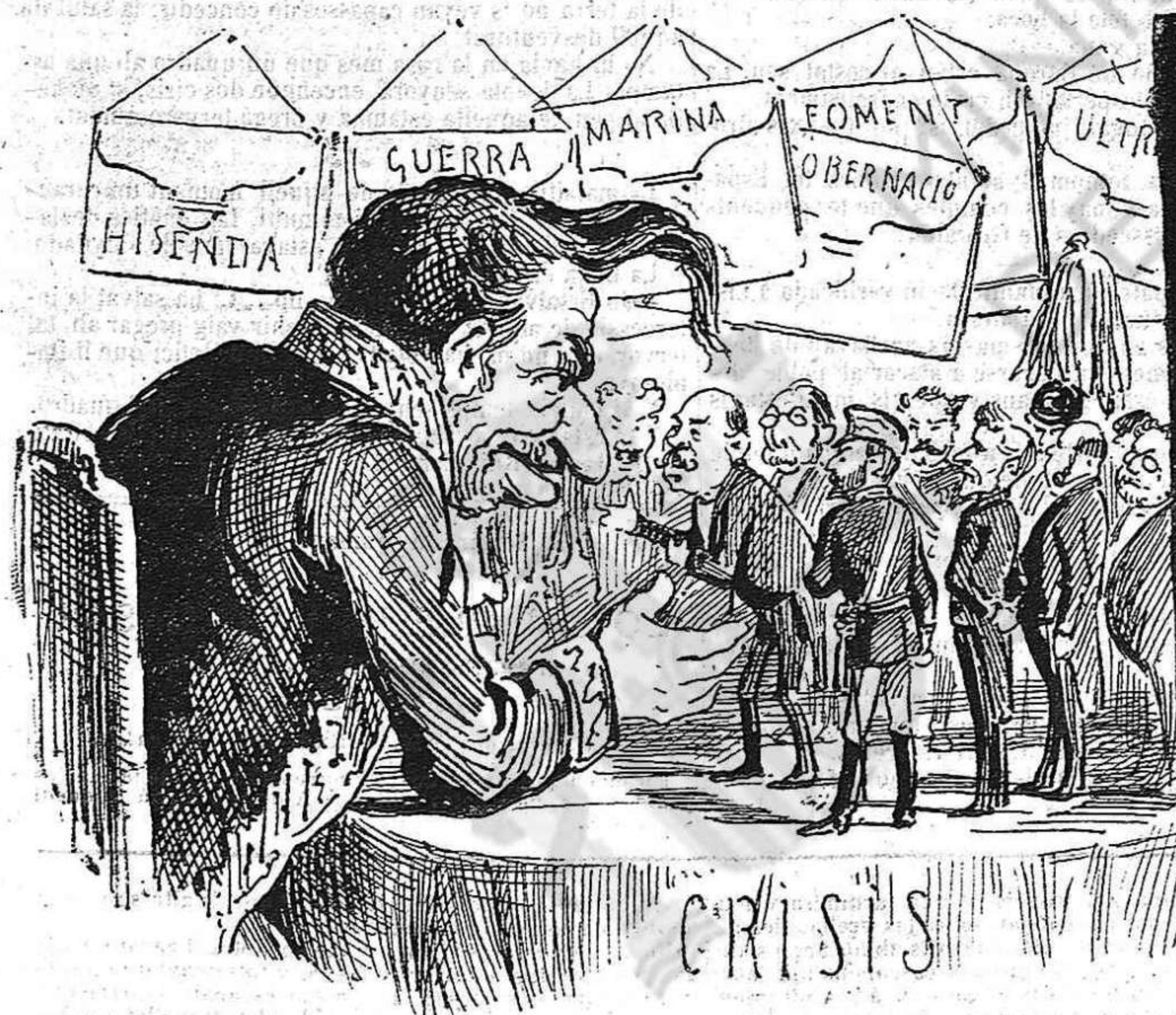
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA POLÍTICA Á ESPANYA.

Avuy.

¿Y demá?

PALPITACIÓNS.

ER fi n' aném sortint, y jo m' en alegro molt, perque may hi vulgut mal à ningú, y menos à las criatures. Ademés, dóna tristesas veurer una mare plorosa al costat del llit del seu fillet malalt.

Pobres mares! y cöm estiman!
Lo rey-noy va per bè y, com

es natural, la sèva mamá recobra la tranquilitat y comensa à celebrar conferencies per resoldreix això de la crisis y enterarse de lo que passa pèl mon.

Los diaris han vingut plens d'elogis y admiracions á la regent perque ha passat nits y días veillant al nen de las sèvas entranyas. Sembla com si s' extranyesssen de que, en certas alturas, l' amor maternal fos menos viu de lo qu' es en altres puestos. Si per cada mare que s' desvetlla per un fill se hagués d' escriurer la mitat de lo que s' ha imprés ara parlant de las penas de donya Maria Cristina, lo mon passaria las horas fent diaris y llegintlos.

Y encara, encara, la pobre senyora ha pogut ferho, y temps, diners, gent, res li ha faltat de lo que l' malalt necessitava. Altres n' hi ha que no poden disposar de res, ni de la sèva presencia, y han de sortir de casa á guanyar la vida, mentres lo nen se queda tancat á la bona de Déu, sense ningú que l' senti plorar, ni li dongui una medicina. De vegadas, quan la mare torna, lo pobret ja no pateix ni patirà més.

Pero no ns posém tristos, y ja que l' trancasso ns comensa á deixar tranquils, procurém despedirlo ab alegría. Tot ab tot, las cosas no marxan tan bé com volriam, pero podrían anar pitjor.

Escólim: ¿se n' recordan d' alló de las Carolinas? Feja poch temps que á Alfonso XII l' havian fet coronel de hulanos, quan á n' en Bismark li va passar pèl cap apoderarse d' aquellas illes. Al tenir noticia del intent y del primer acte realisat pera portarse á cap, per aquí casa vam armar lo xibarri del sige, á Madrid van fer trossos lo escut de la embaixada alemana, y poch s' en va faltar que la cosa anés molt lluny.

Ara, á Portugal la tempestat li ha vingut de Africa. Inglaterra ha volgut imposar lo seu protectorat sobre possessions portuguesas; lo govern portugués ha cedit, lo poble s' ha enfadat, y sense encomanarse á Déu ni al dimoni, ha fet manifestacions, ha destrossat lo escut del consulat anglès, ha cridat jabaix lo govern! y hasta se ha dat lo gustasso de donar crits de Viva la Repùblica! Després de quatre dias de haver coronat al nou rey

Carlos I, ab molt luxo, ceremonial y aparato! ¡Vamos! Si no fos tant natural, no 's podría creurer.

Y ha anat de serio. Lo govern fins va creurer necessari disposar que las tropas dispersessin los grups; pero 'ls soldats, pensant lo bê, resolgueren que, en lloch de fer mal a la gent, era preferible simpatizar ab un poble que se agitava impulsat per dos nobles sentiments: la honra patria y la llibertat democrática.

Ja 'ls dich jo que al rey D. Carlos se li ha girat feyna.

Per contenir l' impuls de la indignació popular y evitar que surgis en tota sa forsa una aspiració que està fa temps madureta à Portugal, ahont casi tota la gent decenta perteneix al partit republicà, se presenta lo partit conservador. ¡Un govern conservador! ¡Un govern de farsa! Aquestos portuguesos en tot han de imitarlos. Trossejan com nosaltres escuts d' embaixadas. Venhen com nosaltres, que 'ls conservadors procuraen enfilarse en los moments difícils. Perque 'ls conservadors son experts per salvar institucions. Aquí gobernava lo any 54, y lo trono va tremolar; manabán l' any 68, y lo trono va caurer; eran poder pel Novembre del 85, y bona goig à cridar en Sagasta.

Ja que l' he anomenat, parlemne una mica de don Prexedes. De Portugal no se n' ocupin. La llavor hi es, sahó no 'n falta, y se pot dar per segura una bona cilita.

Pero per pagés afortunat, en Sagasta. Totas li ponen lo que fa al revés li surt al dret, y 'l sol brilla ó la pluja cau, à mida del seu gust, sense necessitat de fer rogativas ni altres excessos.

¿Li convenia passar temps? Las oposicions y 'ls descontents s' encarregan de fer que corria los mesos sense que donguin un pas los presupostos y 'l sufragi, dificultant així la cayguda del tuper. ¿Li convé més? Aquí tenen les festas y vacacions de cap d' any. ¿Més? Lo rey se posa malalt. la reyna no està per res y la crisi tira. ¿Li convé que la gent se distregui? La mort d' en Gayarre entrete al públich una pila de dias. Per fi de festa, hasta las sucessos de Portugal venen à disetreuer la atenció; pero aquesta última circumstancia, los conservadors esperan aprofitarla.

No seria mal sainete. Perque ells son com pells de toronja ó escorxes de meló. Serveixen solzament per reliscar.

Y hasta caurer.

Molt serà qu' en Carlos I de Portugal no pugui darrer informes veridichs dintre de poch temps.

R. L.

INGLATERRA ha demostrat una vaga més qu' es una nació egoista y usurpadora.

Després d' haver explotat durant una pila d' anys à Portugal, deixantlo materialment sense camisa é imposantli las sevæs lleys y capritxos, ara, creyent tal vaga qu' era convenient deixarlo sense pell, li ha arrebatat unes colonies que la pobra nació portuguesa havia fundat à copia de grans esforços en lo centro del Africa.

DRAMAS DE CARRER.

or respallantse las ungles davant del mirall del lavabo, l' Andreuhet somreya, y quan se cordava 'ls botons de sa brillant y encarcarada petxera, tirà 'l cap endetràs y arronsà 'l espalda dreta, com volgut llençar del magí una idea que 'l preocupés. Y à fé que no valia pas la pena, segons ell creya.

Havia somniat á la Layeta, una xicoteta espavilada y guapetona què un dia, com tantas altres, caygué á las grapas del senyoret y que 'l seu pare la despatrà posantla al carrer ab lo farsellet de la roba. ¡Ves si valia la pena de cavilar per tant poca cosa!

Ella prou se devia haver arreglat, que bén molsuda y bons quatre quartos tenia per guanyarre las garrofes. De seguir bromejant ab ella encare podia comprometre'l y deshonrar la familia, no pensant qu' anés formal, que l' Andreuhet era massa bén educat per encaterinarse ab una pendó sense lletra ni escriptura, de mans expressas per remenar escombraries i cassolles.

**

Lo dia era de primavera: espléndit y rialler. Com era de jornet, la fresca del matí s' entretenia encare enjogassada per entre las fullas dels plátanos que creixen al carrer de Trafalgar. S' obri la porta de ca 'l Andreuhet y 'l porter saludà al fill del amo, llevantse la galonada catxutra de paño negre ab visera plana de xarol.

**

Lo lleó ha devorat lo cabrit. ¡Quina hassanya més heroyal! ¡Quina conducta més noble! ¡Quina barra! com dihem nosaltres.

Cedint à la pressió de la fôrça, lo govern portugués s' ha aplanat à las exigencies d' Inglaterra.

Pero afortunadament una cosa es lo govern y un' altra cosa 'l poble.

Quan los governs s' humillan, los pobles que tenen vergonya alsan lo cap y escupen al usurpador.

Lo poble portugués ha demostrat que no perque s' es débil s' ha de ser indigne. Com un torrent que 's desborda, s' ha llençat al carrer, protestant energicament contra las pirateries d' Inglaterra y contra la debilitat y complascencia del seu govern.

L' escut del consulat inglés ha sigut derribat, los ministres han sigut xiulats y apedregats, y 'l crit de ¡mori-los lladres de colonias! ha sigut repetit una pila de vegadas.

Això s' diu aixís: las cosas claras.

No necessitem declarar qu' estém al costat dels atrocitats portuguesos.

Perteneixem à una mateixa rassa, som germans per molts conceptes, parlem casi una mateixa llengua y sentim com si se 'ns fessin à nosaltres las infamias que à ells los fan.

Ademés, que per reprobar una canallada no 's necessita ser germà ni parent: basta ab ser persona honorada.

Guardem encara prou viu lo recort de la tentativa d' usurpacio de las Carolinas, pera olvidar la intensitat de la ferida que causa à un poble digne un atropello com lo que acaba de consumar Inglaterra.

També nosaltres vam ser expoliats y éram débils, pero la desesperació va donarnos forças, y vam lograr fer-nos respectar.

Que ho recordi Portugal, que tingui virilitat y energia, y la voracitat inglesa, ab tots los seus bârcos y tots los seus diners, haurá de cedir devant d' un poble decent que sab dir ab tota la boca:

—¡No 'm dóna la gana!

Las simpatias de tot Europa estan al costat seu. La rassa llatina s' ha despertat y li crida enèrgicament:

—¡No callis, Portugal! ¡no cedeixis! ¡no 't deixis atrocillar!

Tohom l' apoya, tohom l' alenta... sobre tot Espanya, que no olvidarà mai los comptes que té pendents ab los delicats poseedores de Gibraltar.

Un detall de la patriòtica manifestació verificada á Lisboa contra la conducta d' Inglaterra.

En los moments en que las masses acabaven de desbordar-se, un regiment va negarse à atacar al poble, declarant que tots eran germans y que 'ls manifestants tenian rabó.

Això demostra que Portugal, à més de tenir un poble digne, té un exèrcit que sab de qué se las heu.

Ab exèrcits aixís, encare hi ha esperances de fer una pila de coses.

Fins d' anàrsen al Brasil, si tan convé.

Los diaris inglesos, comentant los tats ocorreguts de rerrament, s' alaban del triomf alcansat per la seva diplomacia.

¡Vaya una menera de falsificar las paraules!

Per exercir la diplomacia d' aquesta manera, es precis agafar un trabuch y anàrsen á Sierra Morena.

Desde 'l despaig d' un ministeri això no 's fa.

**

L' Andreuhet manava 'l tronch d' una jardinera y feu petar lo látigo de punyo platejat sobre las orellas tiesas dels dos caballs de color de café, guarnits ab los arreus de las festas: sivellas y collars de grossos cascabelets nikelats.

Pels que estan richs tot l' any es gala, y à l' Andreuhet li agradava passar algún dia feynar à la torre, acompañantlo algún amich, que jamay faltan als herèus de bona casa, més que més quan las diversions no van à tornajornals. Y enmenà la jardinera al Passeig de l' Aduana, hontja à la porta d' un magatzem l' esperava un jove ab vestit clar à grans quadros, llavors de moda, y illustradas las morrudas bofas que en aquell temps s' estilavan.

Pujà al colxet, petaren las xurriacás y 'ls caballs al trot llarg emprenqueren de nou la marxa.

—A la fàbrica reculliré les claus, digué l' Andreuhet. Y 'n Narcís, son amich, contestà:

—A la Biereta falta gent.

Al carrer de sant Olaguer, y frente al de las Tapias, no fa pas molts anys hi havia una fàbrica d' estampats. Cada dia à las vuit del matí una munió de quiixalleta fressosa y cridanera aixordava al vebinat feint la mitj' hora del esmorzar. Los més pacífichs, sentats à l' acera y menjantse un bon crústic sobre 'l que regalimava un tall de bacallà rós com l' or, miravan als xavalets que jugavan à saltat y parà, mentrels los grandassassos en rotllo feyan dringar las pessas de dos à las xapás.

Y aquell belluguet y aquell anà y vení de camisas brutas ab tots los tints d' una xanfaina, pareixia un formiguer il·luminat per un raig de sol sustret al rosetó d' una Catedral.

De promte 'l soroll parà en sech, tohom s' apartà del mitj y deixaren pas á la jardinera del Andreuhet. Pero un

D' ara endavant, ja ho saben.

Si algún dia 'ls roban lo rellotje, diguin:

—Un diplomatic m' ha escurat la butxaca.

Demà, si no hi ha novetat, se celebrarà una manifestació republicana, en homenatge als voluntaris que van morir l' any 74 à Sarrià, defensant la legalitat y 'l govern constitutiu.

Diu que ab tal motiu las autoritats han pres varias midas.

Sobre tot que las prenguin bê.

Aixis, quan no puguen fer d' autoritat, podrán fer de sastre.

—No deyan que 'l dengue era un càstich de Déu?

Pues ara resulta que 'l papa y set o vuit cardenals l' han agafat.

—No es veritat que Déu castiga d' una manera molt extranya?

Péga al papa y deixa tranquil als herejes.

Aquest dia van estallar alguns petards en varios punts de Barcelona.

Pero eran petards de quarto cada un.

Se coneix que la hidra revolucionaria va curta de diners...

—Oy, señors conservadors?

Ab motiu d' haverse posat repentinament malalt l' encarregat de la correspondencia de LA CAMPANA, avuy no contestem las cartas rebudes. La setmana entrant cumplirem ab tothom.

A Calatayud hi havia un malalt qu' estava gravissim. Los metges ja no sabian lo que s' hi pescavan.

Afortunadament tenia 'l malalt una parenta, dona devota y piadosa, que havent anat à casa seva à cuidarlo, s' decidià a demanar als sants del cel lo que 'ls metges de la terra no 's veyan capassos de concedir: la salut de aquell desventurat.

No hi havia en la casa més que un quadro ab una estampa. La devota senyora encengué dos ciris, s' ajonellà al peu de aquella estampa y pregà fervorosament.

La malaltia prengué desde aquell moment un caràcter inesperat. La gravetat disminuï. Los metges declararen l' endemà que 'l malalt estava fora de cuidado.

La bona enfermera exclamà:

—Jo li salvat... es à dir, jo, no... L' ha salvat la intercessió de aquest sant, al qual ahir vaig pregat ab tal fervor, que no m' ha volgut negar lo benefici que li implorava.

Y al mateix temps senyalava l' estampa del quadro.

Y la estampa miraculosa ¡saben qu' era? ¡Un retrato de D. Manuel Ruiz Zorrilla!

Sortirà la setmana entrant

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS DE UNA NUVIA)

per C. GUMÀ.

Ab ilustracions de M. Moliné.—Preu 2 ralets.

Tornem à pregat als nostres corresponents que fassin los pedidos com més aviat millor, à fi de que ningú 's quedí sense exemplars.

marrec més inquiet ó més belluguet que 'ls altres relisca, anant sota las rodas del vehicle.

Un xièle horrorós y un jay! més penetrant encare, obligaren als vehíns à deixar la feyna, y tots guaytaren desde 'l llindar de las portas. Fugi 'l cotxe escapat, s' arremolinaren los companys, y mentres lo baylet atropellat era dut a pes de brassos à la Casa de Socorro, més d' una dotzena de nervuts y musculosos enlayraven lo puny clos amenaçant als fugitius.

—Qué me 'n dius, Narcís, d' aquesta finca?

—Que es una gloria. ¡Llástima que no hi puguen venir donas!

Aixís parlavan à la tarda 'ls dos amichs, fumant un habano dels que portan bolquers daurats, gronxantse en dos balancins, sota l' enredadera de la glorieta de la torre.

—A las nou del matí del endemà dos donas visitaven lò corrallet del Hospital. Lo sepulturer obrí 'l reixat, y estés sobre un lit de morts hi havia la víctima del carrer de sant Olaguer, ab sa bruseta tacada de sanch negrosa y seca.

Una de las donas se precipità sobre 'l cadavre.

—Fill meu del meu cor! resonà una véu per las quatre brutales parets del fúnebre dipòsit.

—Vamos, Layeta, digué l' acompañanta, tocantla per l' espatlla, no fassis publicitar que la gent pot veure's.

Y la endolada enclouent en son cor de mare tota l' angoixa que sentia, als al cel los ulls plorosos, recordant las falsas carícias qu' un dia l' Andreuhet li prodigà avans de ferla desgraciada.

XAVIER ALEMANY.

CARTAS DE FORA.—Al poble de Selma (província de Tarragona) s'ha verificat últimament lo primer matrimoni ci-vil que ha presenciat la comarca, á pesar de las protestas, furias y paraulades del *sinyor* rector que no solzament va estripar per dugas vegadas l' edicte del jutje anunciant lo casament, sino que desd' la trona va abocar la mar de disbarats é inconveniencias, dihent que faria y desfaría... y que se jo que més.

Home, *sinyor* rector, la culpa de tot això es de vosté. Si no hagués demanat trenta duros pèl casament, ab l' escusa de ser parents los nuvis, aquests no haurian anat á trobar al jutje municipal, que sempre ho arreglat més barato y més depressa.

Lo rector de Vilanova de Meyá, continuant la sèva brillant y humorística campanya, ha dit que tractava d' excomunicar á tots los liberals y als que llegeixen LA CAMPANA, y ha encarregat á las donas que procurin fer tornar los seus marits al remat dels llanuts.

Ademés, aquest dia no volia batejar una criatura porque s' creya qu' era filla d' un que no s' confessa mai, pero al últim va decidir-se á remullarla, dihent que ho feya per evitar escàndols.

Ja tenen rahó 'ls vehíns de Vilanova de Meyá:—«Home roig y gos pelut...» Lo *sinyor* rector ja sab lo demés.

¡PÁSSIHO BÉ!

I tenen algún recado que donar al dengue, ja cal que s' espavilin, per que està á punt de despedirse.

Jo no ho sabia que se 'n anés, pero ho vaig coneixre ab la carota trista que feya l' altre dia un metje que viu á la meva escala.

—¿Qué té?—li vaig dir—semebla qu' està de mal humor!

—Jo?—va exclamar ell, tractant de dissimular.—Al contrari: justament estich d' allò més alegre, porque ara podré descansar una mica. Lo dengue va de baixa...

Per xó estava trist ell, sino que l' home feya 'l cor fort y cubria las apariencies, per evitar que jo 'l tractés de sangüinari.

Los metjes, al acabar una epidemia, son com los peixeters al final de la quaresma: veuen que se 'ls escapa la ganga, y l' diable se 'ls emporta, encare que exteriorment riquin y fassin lo desinteressat.

Siga com vulga, lo positiu es que 'l dengue ha arriat veles y que diantre de pochs días 'ns veurém completament libres de la sèva presència.

Hi ha persones que l' han tingut y l' han passat casi sense adonarsen: altres al revés, no l' han tingut ni res que s' ho sembla, y juran y perjurian que sí.

—Sí, *sinyor*—deya un d' aquests—jo l' he tingut y n' estich seguríssim. Las senyas no fallavan. Tenia un mal de cap insopportable, los ossos sembla que me 'ls haguessin esmicolat, la boca estava seca, lo pols pitjor que 'l carri...

—¿Qu' estornudava ó no estornudava?—va preguntarli un interrompentio.

—No, *sinyor*.

—Donchs vosté no ha tingut lo dengue: l' estornut es un detail indispensable.

—Oh! Jo li diré.—va fer l' altre una mica confús—de ganes d' estornudar ja 'n tenia pero com que jo soch molt delicat del pit y las sacudidas violentas me perjudican de mala manera, cada vegada que 'm venia un estornut crida á la minyona...

—Y 's feya tapá 'l nas?

—No *sinyor*, la feya estornudar á n' ella, en nom meu.

Quan va comensar la epidèmia, ningú sabia cóm se curava. Ara que està acabada 'n volen de remeys segurs é infalsibles!

L' un s'ha curat fentse unes fregas de bitxo á las orelles, pera entrar en calor.

L' altre va posar un cataplasma al clatell, fet ab un número del Brusi, empapat d' agua beneyta, y li va anar divinament.

L' altre caminava de quatre grapas pèl pis, á fí de recobrar 'l elasticitat perduda.

Fins hi ha qui diu que va trobar un gran alivio anant un vespre al Edén-concert á sentir cantar las francesas.

—No sab cómo vaig curármel jo?—m deya una senyora que va sigut molts anys *hica* de María y ara està ab un fulano que li fa de marit—pues vaig curármel demanantá n' ell que...

Aquí la individua va baixar la véu y no vaig poguerla sentir bé: pero vaja... m' sembla que 'm va dir una cosa molt estranya y original.

Y es que al mon hi ha gent per tot y cadascú té 'l seu mètode de matar moscas... y epidemias.

Pèl vehinat de casa, 's pot dir que tothom va pagar tribut al dengue.

A la nostra escala—exceptuant lo metje del segón pis que corria de l' un cantó al altre, clavant receptas de cego y sent desgracias á tort y á dret—no hi havia ningú que no estés atacat.

Jo m' aguantava ferm, sense deixarme ajupir pèl *sinyor* trancassó, á pesar de las súplicas de la dona.

—No siguis tuissut—m deya ella moltes vegadas, acompañant l' areng avaris estornuts—no siguis tuissut y fes lo que fa tothom; agafa la *gripia*.

—Pero si no la tinch!—li replicava jo—¿cómo vols que l' agafis?

—No importa, ficat al llit y ab una mica de bona voluntat 't vindrà per ella mateixa. Créume, no vulgas anar contra la corrent. Si continúas sà y bò, 'ls vehíns se figuraran que tú ets diferent de las personas y hasta potser dirán que...

—Diges... ¿qué dirán?

—Qué tens un pacte fet ab lo dimoni...

—Sí, just: com aquell que s' assegura d' incendis.

No falta persona que, realment, diu que va agafar 'l dengue, no més perque va veure que tothom lo tenia.

—Està clar—deyan molts—sent una malaltia tan curta é

inofensiva ¡quina necessitat hi ha de fer un paper ridícul! Total per tenir d' estarse al llit tres ó quatre dies!

—Y sobre tot, fent aquest fret, que sembla que encara convida á no llevarse,—anyadisan altres, aprobat l' idea.

Tocant á lo de inofensiva, las opinions sobre la epidèmia no estan completament conformes.

Quan se parlava de que hi havia hagut moltes morts, jo —ho confessó ab tota ingenuitat—me 'n reya y no hi donava importancia.

—Son baixas propias de la estació—deya al barber del cantó, un vellet molt aixerit y bastant agil.

—Si?—m replicava ell—¿es á dir que vosté no hi creu en l' epidèmia?

—No *sinyor*, ni gens ni mica.

—Y donchs per qué 's mor la gent?

—Perque li dona la gana.

Lo barber se posava á riure y exclamava ab molta sorna:

—A vosté podrian aplicárseli aquells versos que publicava un diari de Barcelona—crech qu' era 'l Brusi—durant la epidèmia del any 20 ó 21. Llavors també hi havia qui negava la existencia de la febra groga y la gent se moria com moscas.

—Y qué deyan los versos en qüestió?

—No sé si me 'n recordaré... ja tants anys que vaig lle-girlos! Me sembla que deyan aixís, pam ensà, pam enllà:

«Por infección ó semilla,
»de nuestros partes se infiere
»que hay algo de que se muere
»y no es de fiebre amarilla.
»La razón es bien sencilla;
»tú, lector, el juez serás,
»si veintisiete no más
»de la amarilla cayeron
»y ciento y tantos murieron,
»¿quién despachó los demás?
»Profesores convoquemos
»que decidan la cuestión:
»los muertos matados son,
»y quien mata no sabemos.
»Mal asesino tenemos,
»mal funesto, mal fatal,
»la fiebre mata tal cual,
»mas si causa menor daño,
»creo que no será extraño
»preguntar: ¿y el otro mal?»

—Pues bueno.—li contestava jo, després d' haver escoltat los versos—aquesta es la mateixa resposta que jo li do-no: del dengue no ha mort ningú; tots han mort del altre mal.

Lo resultat es, diguin lo que vulgan, que la passa ha pas-sat, y que ja 'ns torném á trobar més aixerits que un gí-nol, dispositos á viure tota la vida.

Lo dengue es fora... Bon vent y hasta may més!
Per despedirlo, empleyém una forma propia...

—Etxém...!

Es l' últim estornut de la temporada,

FANTÁSTICH.

A... E... I... O... U.

—¿Qué se sab de la gran crisis?
Casi casi 's pot dir re:
en Sagasta 's veu que busca,
pero l' home no diu qué.

Ha parlat ab en Gamazo,
li ha exposat la situació,
li ha probat que si això dura
per ningú hi haurà turro.

—Pero sembla que 'l fulano
l' ha deixat descantellá,
y quan ha acabat l' arengá,
li ha respot, burlantsen:—Ah!

Desseguida ha anat á veure
al general del llorón,
per mirar si li explicava
los seus plans avuy quins son.

Lo *sinyor* Martinez Campos,
ab pàsmosa serietat,
li ha posat en evidència
que de plans may n' ha gastat.

En Sagasta prou bregava ..
no n' ha pogut treure re:
á cada nova pregunta,
don Arseni feya.—Eh?

—Guirem full—s' ha dit don Práxedes.

Endavant la profesó;
veyám l' Alonso Martinez

si 'm darà una solució.

Pero aquest, com tots los altres,
l' ha escoltat bastant sorprès,
y en compleix de consolarlo
s' ha quedat fent lo pagés.

—Per favor!—deya en Sagasta—
tréguim d' aquest mal camí!

Y l' altre l' mirava, reya

y li respondé:—¡Hi!

Al saberse 'l fatal èxit
d' aquesta negociació,
los polítics maquivélichs
han fet una associació.

Lo seu plan era fer caure
incontinent lo govern,
y formar un nou ministeri
que durés no més l' ivern.

Pero quan lo bon Sagasta
s' ha enterat de tot això,
decidit á defensar-se,
ha exclamat al moment:—Oh!

Ell no vol soltar la breca,
lo país està cansat:

combinà un nou ministeri
es difícil y exposat.

Don Anton està á la mira,
las onades van creixent,
ja ningú sab lo qué 's pesca
y en Sagasta .. res, valent.

Y entre tant ell busca y roda
sense apoyo de ningú.
en Cassola y en Romero
lo segueixen, fentl:—Uh!

De manera que á horas d' ara
l' únic que hi ha de seguir
respecte á això de la crisi,
es aquest a ... e... i... o... u.

C. GRÀ.

EMBLA que 'l que capitanejava las masses de Lisboa en la manifestació patriòtica contra Inglaterra, es un ciutad espanyol y carboner.

Endavant! Aquest serà potser lo primer pas pera realisar la unió ibérica....

Lo carboner de Lisboa ja ha comensat á encendre 'l foc.

Ha mort lo simpàtic y popular Canonge.

Vet' aquí que ab la desaparició d' aquest prestidigitador y la cessantia de certs concejals de certs ajuntaments, hem quedat casi be sense jugadors de mans.

Ara si qu' estém frescos!

En Martinez Campos ha obert la boca y ha dit que 'n Sagasta no pot continuar més en lo poder.

Per vinguim aquí, sant cristi....

¿Qui 'l fa ficar en negocis que no enten?

¿Qué 's pensà que fer profecías políticas es lo mateix que anar á Sagunto ó acabar guerras ab balles d' or?

Los diaris monàrquichs han estat una pila de días referint anécdotas y habilitats del reyet.

Hasta han contat que sa mare li diu Publy.

No 'm sembla mal.

Prefereixo que 's digui Publy que no pas Alfonso XIII.

A Despeñaconservadors... vull dir, a Despeñaperros ha aparecut una partida.

La gent d' ordre s' ha alarmat inmediatament.

No hi ha molts.

Si no ho diuhen á ningú, 'ls participaré que la tal partida estava formada cabalment... per gent d' ordre.

Vol dir que poden estar tranquil·lis.

Los Buffalo Bill's se 'n van, perque no fan negoci. Es natural.

May los salvatges tindrán èxit aquí.

Allí ahont hi ha carlistas, tots las demés salvatjades resultan pàlidies y ridicul·les.

‘S murmura que Alemanya tracta de protegir als portuguesos, oferintlos lo seu apoyo.

Sor que á Portugal saben molt bé la manera com los alemany volien protegirnos á nosaltres llavors de las Carolinas y no mossegaran l' am.

No 'ls costaria poch cara aquesta protecció!

Ja veurian lo dia que 'ls presentessin lo compte!

Desde 'l Brasil han felicitat als portuguesos per la seva actitud.

—Veuhen? D' allí si qu' es bo rébres consells.

La trassa que 'ls brasilenys han demostrat últimament, proba que per curar certas malalties son molt bons mitjans.

A Madrid tot son conferencies, entrevistas y conversacions

LO PIRATA UNIVERSAL.

¡Alto! ¡Jo no m' entenç de rahóns ni de justicias... Lo que vull, ho vull, si us plau per forsa!

Llavors, no més sacudint una mica l' arbre, caurá per ella sola.

Y 'ns la menjarem ab tota tranquilitat.

Entre la gent que anava à Palacio pera informarse de la salut del rey, alguns van sortirne més lleugers de lo que havian entrat.

A un duch li robaren una cartera ab bitllets de Banc y á un general lo rellojet.

Ja 'm sembla que sento á lo industrial, si l' agafassen: —Fou un accés d' entusiasme. Vaig voler endurmen en recort monàrquich.

Los inglesos acaban de inventar un canó que val de cost la friolera de 412,500 pessetas.

De manera que cada vegada que serveix, contant que el canó s' inutilisa després de 127 disparos, costa en concepte de amortisiació del capital: 4,350 pessetas: per pólvora (900 lluurs) 1,750 pessetas; pèl projectil 2,000 pessetas y per la seda de cada cartutxo, 75.

Total, que cada canonada importa la suma de 8,475 pessetas.

¿No es veritat que anant seguit aixis la guerra acabará per pendre un nou aspecte completament inesperat? Aviat los pobles no 's combatràn à tiros, sinó á graps de monedes de cinch duros.

A Holanda s' ha votat una lley establint l' ensenyana gratuhita.

¡Vaya un adelanto!

Aquí ja fa qui sab lo temps que la tenim.

Perque aquí 'ls mestres d' estudi no cobran un cèntim.

¿La volen encare més gratuhita?

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A m-pa-ro.
2. TRENCA-CLOSAS.—Lo plor de la madrastra.
3. GEROGLÍFICH.—Per pastas un pastisser.

XARADA.

Un italià que tocava la total en un cantó, va veure á dalt de un balcó una nena qu' escoltava.

Y después que va tocar del Trovador una escena, dirigintse vers la nena caritat va demanar.

No tenint ella dinés per tiralsi desseguida, á n' al seu dos-repetida va dirli que n' hi dongués.

Y cinch céntims li tirà ab molta gracia y salero,

y ell dos-hu-inversa 'l sombrero y saludant se 'n va aná.

J. ALAMALIV.

ANAGRAMA.

Lo qui vulga ser bén tot ja té tot á buscar dona sense tot en son honor y que sigui tot y bona.

S. UST.

TRENCA-CLOSAS.

BUSCO DONAS NO OR.

Formar ab aquestes lletras lo nom de una ópera italiana.

CONVERSA.

- Ahónt vas, Pere?
- Al café.
- ¿Quin café?
- L de la Plassa...
- Ahónt dius?
- Entre tú y jo ho acabém de dir.

PEPA SISTACHS.

GEROGLÍFICH.

XXXX

I

an

I I I

K

I I

RABÓN PATRODELFO.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22